

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 54

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 17/11/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, xin chào mọi người. Hôm nay có 48 câu hỏi, chúng ta lần lượt giải đáp theo thứ tự. Đầu tiên là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, xin hỏi tụng kinh Địa Tạng để tiêu trừ nghiệp chướng, có thể đồng thời làm công khóa Tịnh tông không?

Đáp: Có thể. Không những có thể mà nhất định phải làm công khóa Tịnh tông, như vậy mới tốt. Nghiệp chướng của bạn tiêu trừ thì phải cầu sanh Tịnh độ.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, nên siêu độ vong linh chết đuối như thế nào?

Đáp: Phương thức giống với siêu độ thông thường là được. Siêu độ vong linh quan trọng nhất là tâm địa phải chân thành, người xưa nói “một phần thành kính thì được một phần lợi ích”. Đối với người, đối với Phật Bồ-tát, đối với quỷ thần đều là giống nhau, quan trọng nhất là tâm chân thành thì có thể khởi tác dụng cảm ứng đạo giao.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, làm Tam Thời Hệ Niệm, tụng kinh Địa Tạng nên hồi hướng như thế nào để có thể thỏa mãn siêu độ thân bằng quyến thuộc, khiến họ không quấy nhiễu người nhà nữa?

Đáp: Về mặt tính tình mà nói thì quỷ thần và người đều giống nhau, con người cần người khác tôn trọng, tôn kính, quỷ thần cũng không ngoại lệ. Bình thường chúng ta thực sự có tâm cung kính với quỷ thần, vậy thì hiệu quả siêu độ của bạn sẽ rất thù thắng. Nếu là qua loa cho xong chuyện, không có tâm cung kính, cho dù nghi quỹ làm rất tốt thì hiệu quả cũng sẽ không quá lớn, nhất định phải biết điểm này. Sự tôn kính đối với quỷ thần là hình thành trong cuộc sống thường ngày, chắc chắn quỷ thần là thực sự có, không phải không có. Quỷ thần, đây là một trong sáu cõi chúng sanh, tuổi thọ của chúng ta ở thế gian này rất ngắn ngủi, nói không chừng đời sau sẽ đến cõi của họ, chuyện này đều rất khó nói, cho nên cung kính hết thảy là rất có đạo lý.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, trong nhà bát máy niệm Phật trong thời gian dài, ắt có rất nhiều chúng sanh cùng nhau niệm Phật. Nếu sau khi bản thân con vãng sanh, con cháu không bát máy niệm Phật nữa thì những chúng sanh này phải làm thế nào?

Đáp: Con cháu của bạn không bát, nơi nào bát thì họ sẽ tới nhà người đó, đây là chắc chắn. Trong nhà bạn có cúng dường thì họ chăm sóc trong nhà bạn, thật ra mà nói, họ cùng các bạn niệm Phật, cũng là thần hộ pháp trong nhà bạn; các bạn không cúng dường thì họ tới nhà người khác, hoặc là tới đạo tràng khác.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, sau khi Phật diệt độ, thế giới Cực Lạc và đại chúng tu hành trong đó liệu còn ở đó không?

Đáp: Đây là nói vị Phật nào diệt độ? A-di-đà Phật. A-di-đà Phật diệt độ thì Quán Thế Âm Bồ-tát sẽ thành Phật ở đó; sau khi Quán Thế Âm thành Phật diệt độ thì Đại Thế Chí sẽ tiếp nối thành Phật, cho nên thế giới Phật đó vĩnh viễn có Phật. Bạn muốn hỏi tại sao? Đó là người học Phật quá nhiều, không ai không phải là học Phật, hơn nữa là thực sự học Phật, không phải là giả học Phật. Giả học Phật sẽ không có cảm ứng lớn như vậy. Phàm là vãng sanh thế giới Cực Lạc đều là thật, không phải giả. Chúng ta hiểu được đạo lý này thì phải rất nghiêm túc. Nếu chúng ta không thực sự niệm Phật, thực sự cầu sanh thế giới Cực Lạc thì niệm Phật cũng không thể vãng sanh. Trước đây thầy Lý giảng với chúng tôi rất nhiều, thầy nói liên xã ở Đài Trung, liên xã là do thầy sáng lập ra, đồng tu của liên xã, một vạn người niệm Phật, thực sự vãng sanh chỉ có hai ba người, tại sao lại như vậy? Không buông xuống được trần duyên, điều này vô cùng quan trọng. Có bất kỳ lưu luyến nào với thế gian này thì tới lúc lâm chung đều sanh ra chướng ngại rất lớn.

Cho nên người thực sự vãng sanh, họ rất thờ ơ với thế gian này, họ buông xuống rồi, buông xuống mới thực sự có lợi ích đối với vãng sanh. Chúng ta thực sự muốn vãng sanh, đừng đợi hiện tại tôi còn trẻ, tôi còn có thể, đợi đến khi tôi sắp già mới buông xuống, vậy thì không kịp nữa; muốn buông xuống thì hiện tại liền buông xuống. Hiện tại buông xuống, những chuyện trong nhà của bạn vẫn quan tâm như trước, tại sao vậy? Không để ở trong lòng, vẫn quan tâm như vậy, bạn sẽ quan tâm rất tốt. Tại sao vậy? Trong này không có tình chấp. Cho nên không buông xuống được tức là bạn có tình chấp, kinh Hoa Nghiêm nói, bạn vẫn có phân biệt, bạn vẫn có chấp trước, những thứ này rất chán ghét; thực sự sau khi buông xuống những thứ này, đối với vãng sanh sẽ không còn chướng ngại. Sau khi buông xuống thì trí tuệ

của bạn sẽ tăng trưởng, mặc dù không thể nói là đại triệť đại ngộ, nhưng so với trước khi buông xuống thì hoàn toàn khác. Không thể không rõ ràng điều này.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi hút thuốc có thể vãng sanh không?

Đáp: Trong kinh Phật chưa từng thấy nói rằng hút thuốc không thể vãng sanh, có điều nếu có sở thích hút thuốc mà không thể buông xuống thì e là cũng sẽ có chướng ngại, bởi vì thế giới Tây Phương Cực Lạc hình như chưa từng nghe nói có người nào hút thuốc. Các bạn phải biết hút thuốc tuyệt đối không phải là chuyện tốt đối với thân thể, đối với sinh lý, sẽ sanh ra rất nhiều tác dụng phụ, mang lại một số bệnh tật, phiền não, cho nên vẫn là cai thuốc tốt hơn. Trước đây quán trưởng Hàn của chúng tôi hút thuốc, có điều lúc về già bà ấy đã cai được thuốc. Lúc bà ấy hút thuốc, lúc đó mỗi ngày hình như phải hút một hai bao, hút mấy chục năm như vậy, tôi nói với bà: bà xem một tòa nhà của bà đều bị hút mất rồi. Tiền mua thuốc hút của bà đích thực có thể mua một tòa nhà, mua đất, tức là nói việc hút thuốc đã tặng mất nhà đất rồi. Cho nên về sau lúc tuổi già còn tốt, bà đã cai được thuốc.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, lúc cha con vãng sanh chánh niệm phân minh, nhưng người nhà mơ thấy cha nói do mẹ con khóc lóc lúc đóng nắp quan tài khiến ông sanh khởi lưu luyến mà quay lại. Nửa năm sau mẹ con mỗi lần nghe thấy tiếng cha con gọi thì bà ấy liền bệnh nặng một trận. Xin hỏi cha con đã vãng sanh tới nơi nào?

Đáp: Nói vậy thì xem ra chưa vãng sanh thế giới Cực Lạc, đó là vãng sanh tới cõi nào? Thường còn quay về nhà, đa phần là cõi quỷ. Chuyện này là giáo huấn rất hay cho người niệm Phật chúng ta, tức là lúc tiền vãng sanh nhất định phải làm theo nghi quỹ trong Sứς Chung Tu Tri, Sứς Chung Tân Lương, chúng ta in là in cuốn Sứς Chung Tu Tri, chúng tôi đổi tên gọi thành Làm Sao Để Niệm Phật Vãng Sanh, nội dung chính là Sứς Chung Tu Tri, nhất định phải làm theo phương pháp mà trong đó nói.

Người lâm chung, chúng ta nhất định phải giúp đỡ họ đề khởi chánh niệm, bởi vì cho dù tắt thở rồi, trong kinh đức Phật nói với chúng ta, trong vòng tám tiếng, nếu thực sự vãng sanh thì không có vấn đề; nếu chưa vãng sanh thì đó là thời khắc quan trọng, chúng ta nhất tâm niệm Phật giúp đỡ họ thì tám tiếng đồng hồ đó họ vẫn có thể vãng sanh, mặc dù sau khi tắt thở thì vẫn có khả năng.

Năm kia, mẹ của cư sĩ Hồ ở chỗ này của chúng ta, lúc bà ấy còn sống không có lòng tin đối với Phật giáo, sau khi chết đi, mọi người trợ niệm cho bà, lúc đó có

hơn 300 người, vô cùng thù thắng. Bà ấy cũng rất hiếm có, đạo tràng có một nhà ngoại cảm, bà dựa thân vào người đó rồi nói, cũng rất cảm kích, bà nói lúc tôi rời đi, nhiều người nhiệt tình tới tiễn tôi, tôi rất cảm kích. Bà còn hỏi tôi: mọi người rất cuộc là vì tôi, hay là vì con gái của tôi? Thẻ điện, bà chưa buông xuống được thẻ điện. Hỏi con gái bà niệm Phật có lợi ích gì? Con gái bà tìm một vị pháp sư, đây là pháp sư ở đạo tràng của pháp sư Ngô Đạo giảng khai thị cho bà, nói rõ lợi ích của niệm Phật, hỏi rất nhiều, dần dần bà mong muốn được nghe kinh. Sau khi chết đi mới mong muốn nghe kinh, bật băng ghi hình lên. Để ở phía trước quan tài, bật cả ngày lẫn đêm.

Hình như nghe kinh một thời gian, bà rất hoan hỷ, bà hiểu rõ rồi, sau đó liền theo mọi người cùng niệm Phật, 49 ngày sau vãng sanh. Bà quay về nói với mọi người, bà là hạ phẩm trung sanh. Đây là không thể nghĩ bàn, đây đều là chứng minh tốt nhất cho chúng ta. Đương nhiên duyên của bà quá thù thắng, bạn xem hơn 300 người, trợ niệm 49 ngày cho bà, đây là chuyện rất không dễ dàng. Đây là cho thấy lâm chung trong tám tiếng đồng hồ tuyệt đối không được đụng vào họ. Nếu họ chưa rời đi, cho dù là niệm Phật, vẫn chưa rời đi, một khi bạn chạm vào họ thì họ sẽ sanh phiền não. Bạn xem lúc người mẹ này khóc lóc, quấy nhiễu người cha, quấy nhiễu ông nên ông không thể vãng sanh. Mặc dù lâm chung tỉnh táo nhưng ông đã xúc động, còn lưu luyến thì không thể rời đi. Đây là ví dụ rất hay, hy vọng đồng tu niệm Phật chúng ta phải đặc biệt chú ý.

Bình thường phải hiểu rõ đạo lý này, nghe kinh nhiều hơn. Cho nên không thể không nghe thêm kinh giáo, không nghe kinh thì sẽ xa Phật. Xã hội hiện nay, ô nhiễm nghiêm trọng, chúng ta không nghe kinh thì sẽ bị thế gian ô nhiễm, vô cùng đáng sợ. Mỗi ngày bản thân tôi ít nhất phải đọc kinh bốn tiếng đồng hồ, không đọc kinh không được, coi đọc kinh là một phần của cuộc sống, giống như ăn mặc vậy, mỗi ngày bạn phải ăn ba bữa cơm, mỗi ngày tôi nhất định đọc kinh bốn tiếng đồng hồ, chuyện này quan trọng hơn bất kỳ điều gì. Cho nên đọc kinh chính là nghe Phật giảng kinh, mở quyển kinh ra tức là đối mặt với Thế Tôn, nghe ngài dạy bảo, như vậy thì chúng ta mới tránh khỏi bị ô nhiễm.

Hỏi: Bốn câu hỏi tiếp theo vẫn là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc. Câu hỏi đầu tiên, chúng con đến từ một huyện thành biên giới của tỉnh Hắc Long Giang, nơi này tín chúng rất nhiều, nhưng học Phật rất tạp, không có đạo tràng Tịnh độ. Bình thường học Phật đều ở nhà cư sĩ, thường cảm thấy không như pháp, vì giúp cư sĩ

chuyên tu Tịnh độ có một nơi cộng tu, chúng ta có thể mở một “Từ đường tưởng nhớ tổ tiên muôn họ” không?

Đáp: Rất tốt. Nếu có thể mở từ đường tưởng nhớ tổ tiên muôn họ làm niệm Phật đường, giống như phương thức ở lầu chín chỗ chúng tôi, chúng ta có được lợi ích của niệm Phật, tổ tiên của chúng ta cũng có được lợi ích của niệm Phật. Mỗi ngày sau khi tụng xong công khóa đều hồi hướng cho tổ tiên, chuyện này tốt hơn bất kỳ điều gì, thực sự là tận hiếu đạo, báo ân đức của tổ tiên, chuyện này tốt.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi người có phước báo phát tâm hộ trì tam bảo liệu có phải đều là đức hạnh cao, hoặc là trưởng giả giàu có hay không?

Đáp: Điều này không nhất định, có một số người đức hạnh không phải quá cao, cũng không phải là giàu có, họ có duyên với Phật, tận tâm tận lực tới hộ trì. Nếu họ hồi hướng công đức hộ trì tam bảo để cầu sanh Tịnh độ, họ nhất tâm niệm Phật, đây là tăng thượng duyên cho họ. Nếu họ không muốn vãng sanh Tịnh độ, đời sau là phước báo trời người, đây chắc chắn là chuyện tốt. Nhưng một người tốt nhất phải hiểu được mục tiêu hàng đầu trong đời người chính là nâng cao đức hạnh của chúng ta, đức hạnh của bạn càng cao thì tương lai bạn vãng sanh càng thù thắng. Nếu là vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, phẩm vị của bạn cao; không cầu vãng sanh thế giới Cực Lạc, vậy thì bạn sanh lên cõi trời, cấp bậc của cõi trời cũng cao. Chưa đoạn dục thì sanh sáu tầng trời Dục giới, thông thường chúng ta nói tới trời Tứ Vương, trời Đạo-lợi, vãng sanh hai tầng trời này rất nhiều. Nhưng phía trên vẫn có bốn tầng, có trời Dạ-ma, có trời Đâu-suất, có trời Hóa Lạc, trời Tha Hóa Tự Tại.

Lần trước chúng tôi giảng Hoa Nghiêm, nhắc tới Ngũ Phiến Đề La, người cúng dường họ cũng là nữ thí chủ của một gia đình giàu có. Bạn xem bà ấy vãng sanh, tâm cúng dường của bà ấy vô cùng chân thành, nhưng năm vị tỳ-kheo đó là giả, không phải thật, là giả danh lừa bịp, cố ý giả dạng có đức hạnh, lừa gạt tín đồ. Nhưng tín đồ là thật tâm, tuyệt đối không có phân biệt, cho nên sau khi bà ấy qua đời sanh tới tầng trời thứ năm, đó là rất cao, tầng trời thứ năm là trời Hóa Lạc. Đó là nguyên nhân gì? Tâm địa của bà ấy chân thành, không phân biệt có đạo hay không có đạo? Chỉ cần bạn hiện tướng xuất gia thì tôi đều coi bạn là học trò chân chánh của Thích-ca Mâu-ni Phật vậy, cho nên không được có tâm phân biệt thì vãng sanh sẽ cao. Năm vị tỳ-kheo Ngũ Phiến Đề La đọa địa ngục, đức Phật nói, thời gian họ đọa địa ngục rất dài. Sau đó ngài nói với quốc vương, vị thí chủ cúng dường năm đó chính là hoàng hậu hiện nay, năm người khiêng kiệu cho hoàng hậu chính là năm vị tỳ-kheo trước đây.

Đây là qua bao nhiêu thời kiếp lại quay về nhân
“một hạt gạo thí chủ, lớn như núi Tu-di, đời này không liễu đạo, mang lông đội sừng
trà”. Chuyện này chúng ta đọc được trong kinh điển, là công án đức Phật giảng cho
chúng ta.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi đồ cúng cúng dường Phật Bồ-tát thì nên cúng
vào trước buổi trưa, cúng trước mấy giờ? Buổi tối có thể cúng không? Có quy định
nào về các loại đồ cúng không?

Đáp: Cúng dường này là biểu pháp, Phật Bồ-tát sẽ không ăn, nhất định phải
biết điều này. Phật pháp là giáo dục, là dạy học. cúng dường này nhất định phải hiểu
được vào buổi trưa, trước giữa ngày, thời gian giữa ngày của mỗi ngày đều không
giống nhau, cho nên nếu bạn thực sự tu cũng rất phiền phức, phải tìm lịch thiên văn,
lịch thiên văn do đài thiên văn phát hành sẽ cho bạn biết, vào mấy giờ mấy phút mấy
giây của ngày hôm nay thì mặt trời ở chính giữa, lịch sẽ viết rất rõ ràng, phải cúng
vào trước thời gian này. Quá Ngọ Phật sẽ không ăn, quá giữa ngày, không thể nói là
quá Ngọ, quá giữa ngày, quá giữa ngày sẽ không ăn, đây là chú ý đến điều này. Nhưng
nếu thời gian của bạn thông thả một chút, bạn cúng vào lúc 11 giờ chắc chắn không
có vấn đề, 11 giờ đến 11 giờ rưỡi, thời gian này chắc chắn là chính xác, sau 11 giờ
rưỡi vậy thì chưa chắc, vậy thì phải tra lại thời gian.

Cúng quả, quả đại biểu quả báo, không phải để cho Phật thấy, là để cho chúng
ta thấy, chúng ta nhìn thấy quả thì phải nghĩ đến tương lai chúng ta nhất định phải có
quả báo tốt. Hoa là đại biểu nhân, hoa nở đẹp thì quả sẽ sinh ra tốt. Cho nên hoa đại
biểu tu nhân, chúng ta nhìn thấy hoa thì phải nghĩ tới bản thân chúng ta phải trồng
nhân thiện, phải tu nhân tốt, tương lai mới có quả báo tốt. Bạn xem gần đây chúng ta
giảng kinh cũng nhắc tới mấy lần, trong khổ có vui, trong vui có khổ, phải cảnh giác
điều này. Cuộc sống của chúng ta không so sánh với người khác, tư thế bình thường
thấp một chút, chắc chắn có lợi ích, phải có đạo tâm chân thật. Đừng yêu cầu người
khác tôn trọng mình, bạn yêu cầu quý thần, thần hộ pháp tôn kính bạn, vậy thì đối
với bạn sẽ có lợi ích. Con người tôn kính chúng ta nhưng quý thần coi thường chúng
ta thì chuyện này sẽ phiền phức, đây không phải là chuyện tốt. Cho nên nhất định
phải có đức hạnh thực sự.

Tuân theo lời dạy của Phật-đà, phải buông xuống. Buông xuống là rất khó
khăn, nhưng nếu thực sự đi con đường này, không phải là không đi được, có thể đi
được, luôn nhắc nhở chính mình, buông xuống dần dần từng chút một, tạo thành thói

quen. May mắn của tôi là ngày đầu tiên gặp mặt là quen biết đại sư Chương Gia, ngày đầu tiên thầy dạy tôi “nhìn thấu, buông xuống”, tôi đi theo thầy ba năm. Vừa mới học Phật, cũng không hiểu quy tắc, thầy rất thương yêu bảo hộ tôi. Đại sư Chương Gia lớn hơn tôi 39 tuổi, là cùng thế hệ với ông tôi, lúc đó tôi 26 tuổi, thầy đã 65 tuổi, cho nên rất thương yêu bảo hộ. Tôi rất nghe lời, dạy tôi buông xuống dần dần, mỗi ngày buông một ít, mỗi ngày buông một ít, tạo thành thói quen, như vậy là được. Không nên tranh giành với người khác, không nên có dục vọng này, như vậy sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với việc tu dưỡng thân tâm của chính mình.

Trong đời này tôi thực sự tuân theo lời dạy của thầy. Sau khi thầy vãng sanh, sau đó tôi thân cận lão cư sĩ Lý Bình Nam, thầy Lý hiện thân thuyết pháp cho chúng tôi, thầy thực sự buông xuống sạch sẽ, làm ra tấm gương tốt cho chúng tôi. Mọi lúc luôn nhắc nhở chúng tôi, chỉ sợ không có đạo, không sợ không có chùa; chùa không quan trọng, đạo mới quan trọng. Cho nên tôi vâng lời thầy dạy, cả đời tuyệt đối không dính đến danh văn lợi dưỡng, cả đời không có đạo tràng, không có tín đồ, cả đời không cần tiền. Cho nên người khác gọi tôi là tam bất quản, không quản người, không quản việc, không quản tiền, bạn như vậy mới có thể nhất tâm chuyên chú. Môn học vấn này rất không dễ dàng, nếu bạn không toàn tâm chuyên chú thì rất khó có thành tựu.

Tôi học môn học này đến năm nay đã được 55 năm mới thực sự khế nhập được ít phần. Ít phần này đã pháp hỷ sung mãn, cảm giác được vô cùng có thọ dụng. Có thể khế nhập nhiều phần, vậy là đại thành tựu. Cho nên tôi khích lệ đồng tu, thực sự có chí, trong đời này có thể nâng cao đến Bồ-tát địa vị Sơ tín trong kinh Hoa Nghiêm thì thành tựu rồi. Bồ-tát địa vị Sơ tín trong kinh Hoa Nghiêm niệm Phật vãng sanh, đương nhiên chắc chắn vãng sanh, không còn lời nào để nói, họ vãng sanh là vãng sanh cõi Phương tiện hữu dư chứ không phải là cõi Phàm thánh đồng cư. Nếu bạn lại nâng cao lên, từ Sơ tín đến Nhị tín, Tam tín, đến Thất tín tương đương A-la-hán thì vẫn là cõi Phương tiện hữu dư.

Nếu bạn tới Bồ-tát Bát tín, hiện tại chúng ta giảng tới Thập tín, Hiện Thủ Bồ-tát là Thập tín; Bát tín, Cửu tín, Thập tín vãng sanh thế giới Cực Lạc đều là sanh cõi Thật báo, đây chính là điều không giống với các pháp môn khác; các pháp môn khác là phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân mới có thể sanh cõi Thật báo trang nghiêm. Nhưng Tịnh tông không giống, Tịnh tông nói bạn thực sự có công lực

địa vị Bát tín trở lên thì lúc bạn vãng sanh, ánh sáng Phật tập trung chiếu vào. Một khi ánh sáng Phật chiếu bạn, công lực của bạn sẽ tăng gấp đôi, sẽ nâng bạn lên, có lợi ích này. Điều này trong pháp môn khác không có, mười phương chư Phật tán thán A-di-đà Phật, tán thán Tây Phương Tịnh độ, nguyên nhân là ở chỗ này. Đây là pháp môn không dễ gì gặp được trong đời này của chúng ta, sau khi gặp được, nếu bỏ lỡ trước mắt thì thật đáng tiếc! Bạn xem trong kinh đức Phật giảng, mười phương Bồ-tát đều muốn gặp được pháp môn này, không có cơ duyên; chúng ta gặp được cơ duyên hiếm có biết bao này, cho nên phải nắm vững.

Cho nên đồ cúng là biểu pháp, đồ cúng đơn giản nhất là cúng một ly nước. Bất kỳ đồ cúng gì, giống như hiện nay ở trong thành phố lớn, nhà ở đều là chung cư, căn phòng đều rất thấp, bạn thấp nhang gì đó đều rất không thuận tiện, nhiều khói, nhà nhỏ, không khí ngột ngạt, vậy thì phải làm sao? Chúng ta cúng một ly nước, như vậy rất tốt. Nước cũng là biểu pháp, đại biểu điều gì? Tâm thanh tịnh của chúng ta, nhìn thấy ly nước này, tâm của chúng ta phải thanh tịnh giống như nước, bình đẳng giống như nước, giống như tên đầy đủ của kinh Vô Lượng Thọ, thanh tịnh bình đẳng giác, nước là đại biểu ý nghĩa này. Thường nhắc nhở bản thân, tâm địa phải thanh tịnh, phải bình đẳng, phải giác mà không mê, biểu thị ý nghĩa này, không phải là để Phật Bồ-tát uống, phải biết điều này. Giống như trước đây đốt nến, nến là đại biểu thiêu đốt chính mình, soi sáng người khác, tức là hi sinh chính mình mà hiện nay chúng ta nói tới, phục vụ cho xã hội đại chúng, nó đều có ý nghĩa biểu pháp, điều này trước đây đã từng giảng chi tiết trong kinh Hoa Nghiêm, nhất định phải hiểu được. Còn như cúng cơm canh, cúng những đồ ăn này, đa phần là cúng quý thần. Cúng quý thần phải chọn lựa, tốt nhất không chọn đồ mặn, không cúng động vật, phải hiểu điều này. Để quý thần cũng phải tu tâm từ bi.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi tham gia Tam Thời Hệ Niệm, đồ cúng cúng dường chúng sanh là chủ pháp không thể ăn, hay là người tham gia đều không thể ăn?

Đáp: Pháp sư, đại đức chủ pháp, chuyện này cũng không có nhất định, thông thường là họ không ăn, đại chúng đều có thể ăn.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Hồng Kông, câu hỏi rất nhiều. Xin hỏi hình tướng của Phật Bồ-tát như thế nào? Liệu có giống với bình thường chúng ta thờ cúng hay không?

Đáp: Phật Bồ-tát không có hình tướng, Phật Bồ-tát cũng không thuyết pháp, mọi người nhất định phải biết điều này. Hình tướng của Phật Bồ-tát thuyết pháp đều là tùy chúng sanh, trong kinh Lăng-nghiêm nói là “tùy theo tâm chúng sanh mà ứng với khả năng lĩnh hội của họ”. Bạn hy vọng nhìn thấy hình tướng gì thì các ngài sẽ hiện hình tướng đó với bạn, cho nên các ngài không có hình tướng nhất định, phải biết điều này. Đây là chân tướng sự thật. Do đó, sau khi chúng ta hiểu được thì không cần chấp trước, không cần phân biệt. Chúng ta đọa lạc trong lục đạo luân hồi, nhiều kiếp mà không thể thoát ra, nguyên nhân chính là phân biệt chấp trước. Bạn xem, Phật nói buông xuống chấp trước, bạn sẽ thoát khỏi lục đạo; buông xuống phân biệt thì bạn sẽ thoát khỏi mười pháp giới. Từ đó biết được, mười pháp giới, lục đạo hình thành như thế nào? Là do phân biệt chấp trước hình thành nên. Người có chấp trước không thoát khỏi lục đạo được, có phân biệt không thoát khỏi mười pháp giới được, tại sao không buông nó xuống? Buông xuống thì bạn mới nhìn thấy thật tướng các pháp.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi làm thế nào phân biệt được là tiên nhập thiên định hay là vô ký, hay là phi tướng phi phi tướng?

Đáp: Vấn đề này tôi không trả lời, bạn đi hỏi đại đức Thiên tông, tại sao vậy? Vì có giảng cho bạn nghe thì bạn cũng nghe không hiểu, đây là vấn đề cảnh giới, đây không phải là điều để thảo luận.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, lúc niệm Phật hoặc tĩnh tọa niệm thầm, thầm quán tướng hình tượng A-di-đà Phật có đúng đắn không?

Đáp: Điều này không thể nói là đúng đắn, cũng không thể nói là không đúng đắn. Nếu bạn nghĩ đến Phật, trong pháp môn niệm Phật có quán tướng, trong thập lục quán có quán tướng niệm Phật, bạn niệm Phật cộng thêm quán tướng, trong tâm nghĩ tới tượng Phật, có thể giúp đỡ bạn nhiếp tâm, tránh khỏi vừa niệm Phật, vừa vọng tưởng, giúp đỡ bạn nhiếp tâm, đây là có lợi ích. Nếu tâm định, tốt nhất là bạn đều buông bỏ tướng này, tức là không cần chấp trước, cứ tiếp tục niệm, như vậy thì rất tốt. Bởi vì thường quán tướng, thật ra mà nói cũng có thể vãng sanh, không phải là không thể vãng sanh. Vãng sanh tới thế giới Cực Lạc để nâng cao phẩm vị của chính mình tiếp thì còn phải loại bỏ tướng này. Nếu không loại bỏ được tướng này, tạo thành thói quen không loại bỏ được thì đó là chướng ngại đối với nâng cao phẩm vị khi bạn tới thế giới Cực Lạc. Cho nên nhất định phải ghi nhớ, “phàm những gì có

tướng đều là hư vọng”, dùng nó để giúp đỡ chúng ta nhiếp tâm thì được, phương pháp này có thể.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, xin hỏi chuyển tạng pháp bảo cúng dường đại chúng, liệu có thể coi công đức chuyển tạng Đại tạng kinh là lớn nhất không?

Đáp: Chưa chắc, tại sao lại chưa chắc? Trong tâm của bạn đã có ham muốn công đức, bạn có sự phân biệt chấp trước đối với ham muốn công đức này thì công đức không lớn. Nếu bạn là tâm bình đẳng, không có phân biệt, không có chấp trước, bạn chuyển tạng một bộ Tâm Kinh tuyệt đối không kém gì tặng một bộ Đại tạng kinh. Cho nên công đức này lớn hay nhỏ không nằm ở điều gì khác mà ở tâm của bạn, tâm của bạn phải thanh tịnh, tâm của bạn phải bình đẳng, tâm như vậy thì công đức sẽ lớn. Cho nên chư Phật Bồ-tát bố thí một văn tiền, bố thí một phân tiền, chúng ta bố thí 100 triệu đều không bằng các ngài, tại sao vậy? Tâm các ngài thanh tịnh, chúng ta so sánh thế nào cũng không bằng các ngài được. Hơn nữa chúng ta còn đòi có quả báo, vậy thì càng hồng bát! Quả báo có thể đạt được không? Có thể đạt được, bạn đạt được lớn hơn chẳng nữa, đều là rất nhỏ, không đạt được. Gọi là bố thí một được quả báo vạn, bạn chẳng qua cũng chỉ là bố thí một đồng được một vạn đồng mà thôi, vẫn là không lớn! Phật Bồ-tát, các ngài không có ý niệm này; không có ý niệm này thì quả báo của các ngài tương đương với hư không pháp giới, bạn làm sao có thể so sánh với các ngài? “Tâm bao trùm hư không, rộng chứa vô biên thế giới”, ngạn ngữ của chúng ta thường nói “lượng lớn phước lớn”. Tâm lượng của bạn rất lớn, bạn bố thí một chút, phước báo sẽ rất lớn. Cho nên phải mở rộng tâm lượng, điều này rất quan trọng.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, xin hỏi nên dùng tâm thái gì mới có thể tu phước viên mãn?

Đáp: Tu phước viên mãn, vậy thì chính là tâm thái viên mãn. Tâm thái viên mãn là gì? Tam Tự Kinh nói “người ban đầu, tánh vốn thiện”, bản tánh vốn thiện, vậy thì phước bạn tu sẽ viên mãn. Phạm phu chúng ta không làm được, người thế nào có thể làm được? Mức độ thấp nhất là pháp thân Bồ-tát. Cũng tức là nói, theo cách nói của kinh Hoa Nghiêm, chúng ta có thể đoạn trừ chấp trước, đoạn trừ phân biệt, đoạn trừ vọng tưởng thì phước báo đó sẽ viên mãn, tại sao vậy? Hoàn toàn quay về tánh đức, tức là trong Thiền tông nói, minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật. Người kiến tánh thì phước mà họ tu, tức là lời tôi vừa nói, phước của một văn tiền là tương đương khắp pháp giới hư không giới. Cho nên bạn muốn tu đại phước, vậy thì

bạn không thể không đoạn trừ hết những phiền não tập khí này, bạn nhất định phải biết điều này, thù thắng không gì sánh bằng. Bạn xem chấp trước đoạn rồi, đoạn trừ chấp trước đối với hết thầy người, vật, việc thế gian và xuất thế gian rồi thì chứng quả A-la-hán, đoạn trừ phân biệt là Bồ-tát, đoạn trừ vọng tưởng thì thành Phật, vậy tức là phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân, tu phước của người đó giống như hư không pháp giới vậy, như vậy mới gọi là viên mãn.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng, câu hỏi của họ rất nhiều. Gần chỗ đệ tử có một đạo tràng công khai phản đối pháp sư và bản hội tập, công khai để cuốn “Su Tử Hồng” ở chỗ phát hành. Cuốn sách này chính là phản đối bản hội tập của Hạ lão và pháp sư. Đệ tử hiểu được nghe lời dạy bảo của pháp sư, cũng không đi biện luận. Nhưng điều nghi hoặc là niệm Phật ở đạo tràng như vậy có ảnh hưởng vãng sanh không?

Đáp: Bạn không đi là được! Xã hội hiện nay là tự do dân chủ mở cửa, con người có tự do ngôn luận, có tự do trước tác, nhân quả mỗi người tự mình gánh chịu là được. Bản thân chúng ta cố gắng niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ, không cần tham dự vào đạo tràng này, đây là cách giải quyết, cũng không cần phê bình họ, như vậy là đúng đắn.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, sư phụ nói một câu Phật hiệu, một bộ kinh, một đời thành tựu! Đệ tử từ khi học Phật tới nay chỉ nghe kinh do lão pháp sư giảng, hơn nữa chỉ nghe lặp đi lặp lại một bộ kinh Vô Lượng Thọ. Vậy thì có thể nghe băng từ và có thể đọc sách của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ không?

Đáp: Chuyện này cũng không cần hỏi tôi, bạn tự mình quay về cố gắng suy nghĩ là được rồi, bạn không phải nói một câu Phật hiệu, một bộ kinh sao? Bạn thử suy nghĩ xem.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, mẹ con cạo tóc xuất gia ở một ngôi chùa quy mô không lớn. Một ngày trước thọ giới xong, trong chùa tiến cử mẹ con làm trụ trì. Đệ tử sợ mẹ chậm trễ việc lớn vãng sanh, cho nên cố gắng hết sức để khuyên ngăn. Xin hỏi lão pháp sư, làm như vậy có như pháp không?

Đáp: Như pháp. Quản việc này đích thực có chương ngại đối với vãng sanh, trước đây đại sư Thiên Thai, tức là đại sư Trí Giả, đây là tổ sư nổi tiếng của tông Thiên Thai. Truyền thuyết nói ngài là Thích-ca Mâu-ni Phật tái lai, cho nên người Nhật Bản vô cùng tin tưởng, đại sư Thiên Thai chính là Thích-ca Mâu-ni Phật. Ngài

là niệm Phật vãng sanh, đây đều là thị hiện cho chúng ta thấy, làm ra tấm gương. Lúc vãng sanh, chúng đệ tử hỏi ngài: Thầy vãng sanh là phẩm vị thế nào? Ngài nói, nếu ta không dẫn chúng, tức là không làm trụ trì, không làm đương gia, không quản việc thì phẩm vị của ta rất cao. Bởi vì dẫn chúng, làm trụ trì cho nên chỉ vãng sanh ngũ phẩm vị. Ngũ phẩm vị này chính là sanh cõi Phạm thánh đồng cư, địa vị không cao. Điều này cho thấy, thật ra mà nói đây là Bồ-tát thị hiện, người hỏi ngài cũng không phải là người đơn giản, đó là hỏi cho chúng ta nghe. Bạn bằng lòng quản việc thì bạn sẽ hi sinh phẩm vị. Đây là chuyện tốt, tôi vì chúng sanh, cho dù là hạ phẩm hạ sanh cũng xứng đáng, bạn dẫn theo rất nhiều người vãng sanh. Nhưng bản thân bạn phải thực sự có nắm chắc vãng sanh mới được, bạn chưa nắm chắc, vậy thì phiền phức; thực sự có nắm chắc thì có thể. Cho nên đại sư Trí Giả thị hiện là thực sự có nắm chắc, hi sinh phẩm vị. Đây là nhắc nhở người thế hệ sau chúng ta, bạn có nắm chắc chưa? Nếu chưa nắm chắc thì bạn hãy suy nghĩ cho kỹ. Những vị trụ trì, đương gia, chấp sự trong chùa thời xưa đều là Phật Bồ-tát tái lai, không phải là phàm phu! Họ tới tiếp dẫn đại chúng, thực sự tu hành thành tựu là thanh chúng, các ngài tới thành tựu người khác, cho nên là Phật Bồ-tát tái lai. Hiện tại thời kỳ mạt pháp, không có người tu hành thực sự, cho nên Phật Bồ-tát cũng không tới nữa. Chúng ta phải biết điều này, tại sao Phật Bồ-tát không tới nữa? Chúng ta không thật tu, nếu như nói ngày mai tôi tiễn bạn vãng sanh, bạn đều bị dọa sợ tới mức không dám tới đây nữa, vậy thì hay rồi, đến nơi này là đi vào chỗ chết, không ai dám tới nữa. Tôi đã Phật thất, Phật thất xong, mọi người đều vãng sanh, bạn treo biển ở bên ngoài, chẳng có người tới nữa. Cho nên nói người hiện nay không phải là chân tâm, cho nên Phật Bồ-tát không tới. Phải hiểu đạo lý này, không phải là Phật Bồ-tát không từ bi, chúng ta không có chân tâm cảm, Phật Bồ-tát là chúng sanh có cảm thì các ngài có ứng, chúng ta không phải là chân tâm.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, nếu bình thường nằm mộng, có rất nhiều là hoàn cảnh sinh hoạt trước đây, bao gồm người thân bạn bè đã qua đời, điều này biểu thị người thân bạn bè đã qua đời đang ở cõi quỷ sao? Hay là do ý niệm? Có gì khác biệt?

Đáp: Phạm là trong giấc mộng mơ thấy người thân bạn bè đã qua đời, sau khi bạn tỉnh dậy nên tụng kinh niệm Phật hồi hướng cho họ. Có tình huống này, đa phần là họ tới cầu bạn giúp đỡ. Bạn học Phật, không có chút công phu gì thì họ sẽ không tới, tại sao vậy? Vì không có công đức. Bạn có thể mơ thấy họ, coi như là bạn còn có chút công phu, họ còn có thể tới tìm bạn giúp đỡ một chút. Cho nên bạn tụng kinh

siêu độ họ, có lợi ích đôi với họ. Bạn siêu độ một lần, hai lần, sau này sẽ không mơ thấy họ nữa.

Hỏi: Thứ năm, người niệm Phật lúc lâm chung nếu nhìn thấy Quán Thế Âm Bồ-tát thì có thể đi theo không? Lão pháp sư trong buổi giảng từng có cách nói khác nhau về “không thể” và “có thể”, xin hỏi nên lý giải thế nào?

Đáp: Chuyện này có thể, là bạn không hề chấp trước, Quán Âm Bồ-tát là Tây Phương Tam Thánh. Đây là lúc lâm chung, đây là ma và oan gia trái chủ của bạn không dám thị hiện bỗ tôn, không dám thị hiện. Nếu bạn nhất định muốn chấp trước, nhất định muốn A-di-đà Phật tới tiếp dẫn thì tôi mới đi, Quán Âm Bồ-tát tôi cũng không đi. Được, Quán Âm Bồ-tát đi rồi, A-di-đà Phật nhất định sẽ tới. Phật thường là sẽ thỏa mãn nguyện vọng của chúng sanh, đây chính là “có thể” cũng có “không thể”, hai cách nói này đều được.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, tiên sinh Viên Liễu Phàm đoạn ác tu thiện, rộng tu phước đức, là một điển hình về thay đổi vận mệnh. Mà Lương Vũ Đế là đại hộ pháp của Phật, cũng là rộng tu phước đức, hơn nữa đề xướng ăn chay, ảnh hưởng càng lâu dài hơn, tại sao ngược lại chết đói ở Đài Thành và mất nước? Càng khiến Hàn Dũ lấy chuyện này làm lý do, phản đối đề xướng Phật pháp. Lương Vũ Đế phước đức lớn như vậy, tại sao không thể thay đổi vận mệnh?

Đáp: Vấn đề mà bạn hỏi, người rõ ràng nhất là tổ sư Đạt-ma. Tổ sư Đạt-ma gặp mặt ông, ông hỏi tổ sư Đạt-ma, ta làm nhiều việc như vậy, có công đức lớn thế nào? Tổ sư Đạt-ma nói với ông, “không có công đức”. Tại sao lại không có công đức? Chấp tướng cầu phước, phải hiểu đạo lý này. Công đức là gì? Công đức là lìa tướng. Đạo lý này trong Đại thừa giáo nói đến rất nhiều, lìa hết thấy tướng đều là công đức, cho dù làm bao nhiêu việc tốt, toàn bộ đều là công đức; chấp tướng, toàn bộ là phước đức, không phải là công đức. Phước đức, bạn xem Lục tổ trong Đàn Kinh nói điều gì? Việc lớn sanh tử, “việc này phước không thể cứu”. Phước báo không cách nào thay đổi vận mệnh của bạn được, công đức có thể thay đổi. Những gì mà tiên sinh Liễu Phàm tu và chuyện Ông Du Tịnh Ý Gặp Táo Thần tu không giống với Lương Vũ Đế, họ không cầu phú quý nhân gian, đặc biệt là chuyện Ông Du Tịnh Ý Gặp Táo Thần. Bạn xem đương thời, người vào thời đó, danh lợi đều hiện tiền, họ cảm thấy hoàn toàn nhìn thấu nhân gian rồi, họ đều không cần nữa, quay về nhà dưỡng lão, dạy dỗ đời sau, đây là đúng đắn, vứt bỏ hết danh lợi. Tiên sinh Liễu Phàm là tấm gương vô cùng tốt cho xã hội này, cho chúng ta. Cho nên nói trong nhân quả

báo ứng rất phức tạp, nhân, trong Liễu Phàm Tứ Huấn nói có tám loại, việc thiện này có chân thật, có giả dối, có lệch lạc, có viên mãn, có tà vạy, có ngay thẳng, ông nói ra tám loại. Phát tâm của bạn đối chiếu với điều ông nói thì bạn sẽ biết được bạn có thực sự thuần chánh không? Điều này rất quan trọng, trong này không thể xen tạp, xen tạp thì phiền phức.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, sư phụ từng nói qua, nếu phạm trọng tội trộm cắp vật của tam bảo thường trụ, mặc dù Phật không thể cứu, nhưng bản thân có thể tự cứu. Xin hỏi dùng phương thức sám hối sau đây liệu có thể tự cứu mình không? Từ nay về sau không tái phạm, phát lộ sám hối, đền trả những đồ đã trộm cắp, hộ trì đạo tràng, không khởi mảy may ý niệm chiếm tiện nghi của người khác, sửa đổi làm mới, đoạn ác tu thiện, thật thà niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ.

Đáp: Nếu bạn thực sự có thể làm được như vậy thì nghiệp chướng của bạn đã sám hối hết, đây đích thực là chắc chắn vãng sanh.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đệ tử thường sao chép đĩa giảng của sư phụ ở nhà để kết duyên lưu hành. Gần đây có người không quen biết, nhờ đệ tử sao chép đĩa của pháp sư khác, đệ tử không biết những đĩa đó có như pháp không, đồng thời hy vọng chỉ học tập theo một vị thầy. Xin hỏi nếu không giúp đỡ liệu có kết oán thù với chúng sanh không?

Đáp: Chuyện này không đến mức, bạn không giúp đỡ họ, họ tự nhiên sẽ có người khác giúp đỡ họ. Hơn nữa hiện tại sao chép đĩa đã là chuyện rất bình thường rồi, người có thể làm chuyện này rất nhiều.

Hỏi: Câu hỏi thứ chín, trong khai thị Hoàng Pháp Và Hộ Pháp lão pháp sư có nhắc tới, đối với người giác, pháp thể gian cũng là Phật pháp; đối với người mê, Phật pháp cũng là pháp thể gian. Xin hỏi tiêu chuẩn của giác là gì? Khi chúng ta còn chưa giác ngộ, những thứ chúng ta học như kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, kinh Vô Lượng Thọ liệu có phải là pháp thể gian không?

Đáp: Tiêu chuẩn chân thật của giác và mê, trong kinh Hoa Nghiêm giảng thấu triệt nhất, bạn thực sự buông xuống chấp trước thì bạn có giác ngộ nhỏ, giác ngộ Tiểu thừa; buông xuống phân biệt, đây là giác ngộ Đại thừa; buông xuống vọng tưởng, giác ngộ của Phật. Nói tóm lại, bạn không buông xuống được thì không có giác, phải biết điều này. Không buông xuống được là đang mê, chắc chắn không phải là giác, giác chính là buông xuống; giác rồi, không có điều gì không buông xuống

được, tại sao vậy? “Phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, “hết thấy pháp hữu vi như mộng huyễn bọt bóng”. Đây là lời Đại thừa giáo luôn nhắc nhở chúng ta. Hiện tại ngay cả người Mỹ đều biết, cái của họ đó là giác thể gian chứ không phải là giác xuất thể gian, họ xem nhẹ cuộc đời này, họ nói đời người là một cảnh không. Bạn biết đều là trống không, vậy thì bạn không cần nhọc lòng vì thể gian này, cũng không cần vì thân thể này, đó là giả. Điều gì là thật? Thật là linh hồn, họ nói linh hồn là thật, linh hồn bất tử. Cho nên hiện tại họ thừa nhận có luân hồi và có báo ứng.

Đây là hiện tại người phương Tây, người Mỹ thừa nhận điều này, tỷ lệ đại khái chiếm một phần ba, một phần ba người tin tưởng có luân hồi, có báo ứng, giết người phải đền mạng, nợ tiền phải trả tiền. Nếu bạn không trả tiền thì đời sau vẫn phải trả, lúc trả còn phải trả nhiều thêm, còn phải trả thêm lãi. Đây là chúng ta đọc được báo cáo của người phương Tây. Cho nên họ nói con người vĩnh viễn sẽ không chết, chết là thứ gì? Thân thể, thân thể có sanh diệt, linh hồn không sanh diệt. Cho nên trong thôi miên mức độ sâu, họ có thể khiến bạn nói rõ trong đời quá khứ, đời quá khứ trước nữa. Cho nên trong đời này, vào đời trước đa phần đều nói không phải là người của cùng một quốc gia, cũng không cùng một dân tộc, thậm chí bạn không tin tôn giáo nào, rất nhiều tôn giáo bạn đều từng tin trong đời quá khứ. Còn có người trong đời quá khứ là thân súc sanh. Trong cõi quỷ rất ít, họ không nói tới, nói tới súc sanh. Còn có nói tới điều gì? Trong đời quá khứ ở hành tinh khác, không phải ở trên trái đất của chúng ta, hiện nay chúng ta gọi là người ngoài hành tinh, đời này tới trái đất thọ sanh, đây là một số tin tức mà người phương Tây cung cấp, cho nên chúng ta biết được sanh mạng là vĩnh hằng.

Trong Phật pháp nói hay nhất, “hết thấy chúng sanh vốn dĩ thành Phật”, nền giáo dục của phương Đông thật hay! Câu đầu tiên nói với chúng ta, bạn vốn là Phật, hiện tại biến thành bộ dáng này, nên vô cùng hổ thẹn! Con người có tâm hổ thẹn thì họ sẽ dũng mãnh tinh tấn, tôi vốn là Phật, tại sao hiện nay lại lưu lạc tới bước đường này? Thế Tôn nói với chúng ta, là bởi vì vọng tưởng phân biệt chấp trước, bạn bị những thứ này hại. Thứ này là giả, không phải thật, sau khi bỏ đi những thứ này thì bạn sẽ khôi phục lại mặt mũi xưa nay, bạn vốn là Phật. Cho nên bạn có vô lượng trí tuệ đức tướng. Kinh Hoa Nghiêm nói: “Hết thấy chúng sanh đều có trí tuệ, đức năng, tướng hảo của Như Lai”, bạn không hề khác Phật, chỉ cần bạn buông xuống chương ngại này là được. Cho nên hà tất phải tranh giành?

Bạn tranh giành như thế nào ở thế gian này đều là nặng thêm vọng tưởng phân biệt chấp trước của bạn, bạn vĩnh viễn không có ngày thoát ra được. Bạn thực sự có thể buông xuống, buông xuống, không còn bất kỳ điều gì, hình như rất khổ, nhìn thấy cả đời Thích-ca Mâu-ni Phật, ba y một bát, buông xuống mọi thứ, trong khổ có vui. Niềm vui của ngài là thân tâm tự tại, ngài không có âu lo, không có vướng mắc, không có phiền não. Hiện tại chúng ta nói, thân tâm đều không có áp lực, bạn nói xem tự tại biết bao! Sự tự tại này không phải là người bình thường có thể tưởng tượng được. Niềm vui đời sau thì càng không cần nói tới, đời sau người ta chứng đắc quả vị Phật cứu cánh viên mãn. Cho nên đây đều là hiện thân thuyết pháp cho chúng ta, chúng ta nên ghi nhớ, phải hết lòng cố gắng, bỏ đi những thứ giả dối không thật này, không cần tìm những phiền phức này.

Đây là giác và mê, buông xuống càng nhiều thì trí tuệ của bạn càng nâng cao lên, cho nên trong kinh Phật thường nói “phiền não nhẹ, trí tuệ tăng”. Phiền não nhẹ một phần thì trí tuệ sẽ tăng một phần, nhất định phải buông xuống hết kiến tư phiền não này thì trí tuệ sẽ nâng cao rất rõ rệt. Tức là không cần nói cao như vậy, nếu thực sự có thể đoạn kiến hoặc, chúng ta nói năm loại lớn. Thứ nhất là thân kiến, không còn chấp trước thân này là ta, nhưng cũng không được cố ý chà đạp thân thể, để nó thuận theo tự nhiên thì nó sẽ rất khỏe, vô cùng khỏe mạnh, không cần chăm sóc, cũng không cần cố ý chà đạp, hết thấy để thân thể sinh hoạt bình thường sẽ rất tốt. Người giàu có thường chăm sóc thân thể, chăm sóc tới mức toàn thân là bệnh, đây là tác dụng phụ, đây là đạo dưỡng sinh. Biết được thân thể này, bạn không sợ hãi bệnh khổ, cũng không sợ hãi tử vong, biết được nó không chết, chết là thân thể, thân chắc chắn có sanh có diệt, nhưng linh tánh không sanh không diệt. Phật pháp của chúng ta không gọi là linh hồn, mà gọi là linh tánh, linh tánh là không sanh không diệt.

Mục đích của đời người không ngoài điều gì khác, đời đời kiếp kiếp nâng cao linh tánh của chính mình, không được để cho linh tánh của chính mình đọa lạc, quan hệ này rất lớn. Lúc chưa khai ngộ, chúng ta nghe theo lời dạy bảo của Phật Bồ-tát, học tập theo phương pháp của các ngài, vậy thì đó là bước tới con đường giác ngộ. Vậy là phải buông xuống thân kiến, không nên nghĩ quá mức cho thân thể này, không cần quan tâm đến ăn gì, mặc gì, ở nơi nào, những chuyện này đều không có chút ý nghĩa nào, không được cầu những thứ này.

Thứ hai là biên kiến. Biên kiến là gì? Chính là hai bên, đối lập mà ngày nay chúng ta nói tới, hai bên sẽ đối lập. Mấy năm nay, chúng tôi tham gia công tác hòa

bình trên thế giới, tôi thường nói với đại chúng, muốn hóa giải xung đột của thế giới, xúc tiến xã hội an định, thế giới hòa bình, Quốc thường nói “quay lại xét mình”, vấn đề không nằm ở bên ngoài, bạn cầu bên ngoài, cầu hòa bình thì vĩnh viễn sẽ không hòa bình, mà hãy cầu từ nội tâm. Nội tâm, chúng ta đối lập với người, đối lập với việc, đối lập với vật, (vật là đối lập với vạn vật), phải hóa giải đối lập này. Hóa giải đối lập này, trong nhà Phật gọi là đã phá biên kiến, cho dù bạn ở trong người, việc, vật nào cũng không có đối lập, không có mâu thuẫn, không có ngờ vực, không có xung đột, vậy thì công tác hòa bình này của bạn mới có thể làm được có hiệu quả, mới có thể làm tốt. Cho nên nhất định phải bắt đầu làm từ bản thân mình, câu “quay lại xét mình” này là chân lý. Từ bên ngoài không giải quyết được vấn đề, cho nên vấn đề hiện tại của họ đều ở bên ngoài, làm mấy chục năm rồi, Liên Hợp Quốc mở hội nghị 36 năm rồi, thế giới càng ngày càng loạn.

Năm nay chúng tôi mở hội nghị ở Paris, làm điều gì? Chính là hai chuyện này: chuyện thứ nhất là nói với mọi người, tôn giáo có thể đoàn kết, tôn giáo đoàn kết chắc chắn có lợi đối với thế giới hòa bình. Thứ hai chính là phải bắt đầu làm từ nội tâm, mỗi người đều có thể quay về tự tánh thì thiên hạ thái bình. Quay về tự tánh thì phải làm giáo dục. Cho nên Trung Quốc, tổ tiên của chúng ta có trí tuệ, 5.000 năm nay đất nước này có nhiều dân số như vậy, lãnh thổ lớn như vậy mà có thể duy trì hòa bình, ổn định lâu dài, người nước ngoài cảm thấy rất kinh ngạc đối với lịch sử Trung Quốc, tại sao dân tộc này lại tốt như vậy, họ trị vì như thế nào, đều nghĩ không ra? Nhờ giáo dục.

Cho nên người Trung Quốc coi trọng giáo dục nhất, mà trọng điểm của giáo dục là gì? Trọng điểm là giáo dục gia đình, đây là đặc sắc của giáo dục Trung Quốc, giáo dục gia đình. Nhưng hiện tại chúng ta, giáo dục gia đình của chúng ta đã đứt đoạn bốn đời rồi, chúng ta đều chưa từng nhận qua, cha mẹ của chúng ta cũng chưa từng nhận qua, ông bà cũng chưa từng nhận qua; đại khái nhận được giáo dục gia đình là ông bà cố, ông bà cố từng nhận qua. Nguyên nhân hiện tại chúng ta phải chịu khổ nạn lớn như vậy là ở chỗ này. Cho nên ở Thang Trì, quê nhà của tôi, nơi này tương đối hẻo lánh, là thành phố nhỏ hẻo lánh, tôi làm thực nghiệm ở đó thành công rồi. Chúng tôi giới thiệu thành quả này cho Liên Hợp Quốc, nó đã thành công rồi.

Tức là quê nhà của tôi đã đứt đoạn ba đời, đại khái khoảng bảy mươi, tám mươi năm. Lúc nhỏ tôi từng nhận qua, mặc dù thời gian rất ngắn, trước 10 tuổi tiếp nhận giáo dục truyền thống, nhưng đã ảnh hưởng cả đời này. Bạn liền biết được lợi

ích của giáo dục này. Em trai tôi nhỏ hơn tôi 6 tuổi thì không còn nữa, em ấy chưa từng nhận qua, em ấy không biết. Nơi Hồng Kông này là do người nước ngoài thống trị, tôi thấy ít nhất đã đứt đoạn bảy tám đời, so với quê tôi thì hơn gấp đôi cũng không chừng. Phàm là gần biển, càng là đô thị phát triển thì đứt đoạn càng sớm hơn; càng là nơi hẻo lánh thì còn có thể giữ được. Cho nên ở quê nhà của tôi có thể chưa tới nửa năm đã thu được hiệu quả. Nếu ở Hồng Kông, e rằng ba năm đều rất khó khăn, không dễ dàng, không thể không biết điều này.

Nhưng phải tin rằng, con người nhất định có thể dạy tốt được, nhất định có thể quay đầu. Chỉ là thế nào? Họ mê hoặc điên đảo, không ai chỉ dạy cho họ, nguyên nhân ở chỗ này. Thực sự giảng rõ ràng, giảng thấu triệt, lý nào không quay đầu? Tôi ở Hồng Kông cũng gặp được một số học giả, hiện tại họ giác ngộ rồi, quay đầu, biết được lợi ích của đồ Trung Quốc, nhưng đều sắp 70 tuổi rồi. Hiện tại đã về hưu, dần dần suy nghĩ, nghĩ tới trước đây làm rất nhiều chuyện sai, hiện tại nhìn thấy điều này, thường nghe giảng kinh, dần dần liền giác ngộ. Đây chính là tánh người vốn thiện, tức là “vốn là Phật” mà đức Phật nói tới. Mê không sợ, chỉ cần bạn chịu tiếp xúc thì bạn sẽ quay đầu. Không tiếp xúc thì vô cùng khó khăn.

Bạn thực sự giác ngộ thì phải giữ vững mỗi ngày, không được gián đoạn; nếu gián đoạn, “một ngày nóng, mười ngày lạnh”, vậy sẽ không thu được hiệu quả. Hằng ngày làm, hằng ngày tiếp tục làm, thật vậy, cách làm như vậy thì ba năm nhất định thành công. Ba năm là huân tập 1.000 ngày, người xưa nói “đọc sách ngàn lần, nghĩa kia tự hiểu”, chính là đạo lý này. Học kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, kinh Vô Lượng Thọ, bạn dùng tâm xuất thế học chúng thì là pháp xuất thế, dùng tâm thế gian để học thì là pháp thế gian. Cho nên kinh Phật cũng không phải là pháp cố định. Bạn đọc kinh là cầu phước, niệm Phật là cầu phước thì đều biến thành pháp thế gian.

Hỏi: Câu hỏi thứ mười, trong lúc giảng kinh lão pháp sư nói đều phải buông xuống thế gian và xuất thế gian. Nếu đối với Phật pháp cũng phải buông xuống thì tại sao còn phải niệm Phật cầu sanh Tịnh độ?

Đáp: Phật pháp quá nhiều rồi, bạn đi xem thử Đại tạng kinh nhiều như vậy, bảo bạn buông xuống, không phải là bảo bạn buông xuống hết; học một môn, thâm nhập một môn, ngoài môn này ra thì bạn phải buông xuống. Nếu bạn không buông xuống, môn nào bạn cũng muốn học, đời này của bạn không có thời gian này, cũng không có tinh lực này, bạn chắc chắn học không tốt. Giống như đi học đại học vậy, tới đại học đi học, phải buông xuống đại học thì bạn mới tốt nghiệp được. Bạn học

một khoa, tôi học bốn năm thì tốt nghiệp, lấy được bằng đại học. Bạn nói trong đại học của tôi có mười mấy khoa, tôi đều muốn học hết, bạn học 400 năm nữa cũng chưa tốt nghiệp được, là đạo lý này. Cho nên buông xuống là bảo bạn thâm nhập một môn, phải buông xuống những pháp môn khác. Đừng nói là tôi đọc kinh này, nghĩ tới kinh kia, vậy thì bạn sẽ không học thành công môn nào cả.

Cho nên lần này sau khi chúng tôi xong việc ở Pháp, tôi tới thăm nước Anh. Năm ngoái tôi tới thăm đại học Oxford và đại học London ở Anh, năm nay lại tới đại học London, lại tới đại học Cambridge, còn dạy cho họ hai buổi. Sâu sắc cảm nhận được, khoa Hán học của họ, tức là nghiên cứu học thuật Trung Quốc, không có đại sư hạng nhất! Đây là một hiện tượng rất đáng buồn. Nước ngoài không có đại sư lỗi lạc, không thể trách họ, Trung Quốc không có. Họ muốn học, họ muốn tới Trung Quốc học, Trung Quốc không có đại sư lỗi lạc thì họ đi đâu mới có thể nâng cao chính mình? Cho nên chúng tôi cảm thấy rằng phải tích cực bồi dưỡng đại sư lỗi lạc chân thật về học thuật truyền thống.

Phải nhân tài thế nào mới có thể học? Thật ra mà nói, người xưa nói rất hay, “không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền”. Người thực sự phát tâm thì họ có thể làm được! Người thực sự phát tâm phải khắc khổ, phải khắc phục phiền não tập khí của chính mình; quan trọng nhất là phải khắc phục dục vọng của chính mình. Trong Phật pháp nói “lấy giới làm thầy, lấy khổ làm thầy”, ai cũng đều có thể thành Phật. Bạn không trì giới, bạn sợ chịu khổ thì đời này của bạn không thể thành tựu được. Bạn có thể chịu khổ, bạn có thể trì giới, không ai không thể làm Phật.

Cho nên đại sư lỗi lạc về truyền thống Trung Quốc cũng là như vậy, thứ nhất phải bồi dưỡng đạo đức; con người không có đạo đức, làm chuyện gì cũng đều không thể thành tựu. Đạo đức phải học, đầu tiên là Đệ Tử Quy, Cảm Ứng Thiên, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, Sa-di Luật Nghi. Sa-di Luật Nghi tại gia có thể học, nó không giống giới tỳ-kheo, tại gia đều có thể học, là thiện pháp. Cấm xuống bốn cái rể này, thực hành được 100%, sau đó chuyên học một bộ, như kinh điển nhà Nho thì bạn học Luận Ngữ, cả đời bạn chuyên học Luận Ngữ; học Mạnh Tử, chuyên học Mạnh Tử, dùng công phu 10 năm. Mười năm học một môn, sau 10 năm, một học này của bạn sẽ trở thành đỉnh cao trên toàn thế giới, vậy thì bạn thành cấp bậc đại sư rồi. Có được mười người, hai mươi người như vậy thì văn hóa truyền thống Trung Quốc của chúng ta có thể phục hưng được. Cho nên phải cấm vững bốn cái rể này, phải từ bỏ danh văn lợi dưỡng, từ bỏ tự tư tự lợi, 16 chữ mà tôi thường nói, phải buông xuống hết

ngũ dục lục trần, tham sân si mạn. Thực sự buông xuống hết, kể tuyệt học, khai thái bình, tiếp nối huệ mạng Phật, hoằng pháp lợi sanh, vậy thì không có điều gì bạn làm không tốt, bạn đích thực là tổ sư một thời.

Cho nên chúng tôi hy vọng Nho Thích Đạo đều có người thực sự phát tâm. Thực sự phát tâm thì tôi cúng dường, tôi sẽ xây đạo tràng cúng dường những người này, ăn mặc ở đi tôi đều chịu trách nhiệm, các bạn không cần nhọc lòng bất kỳ điều gì, cố gắng học tập ở nơi này 10 năm. Nhưng 10 năm này, mỗi ngày phải báo cáo, bạn không thể tới đây lười biếng; lười biếng thì chúng tôi sẽ không cúng dường bạn. Báo cáo điều gì? Đó là bạn phải giảng kinh, giảng luân phiên, giảng mỗi ngày. Lúc giảng thì chúng tôi dùng mạng internet, để cho người trên toàn thế giới đều có thể xem được những gì bạn giảng, để người trên toàn thế giới biết được trình độ của bạn. Mười năm này của bạn, mỗi năm một tiến bộ hơn. Tới lúc được 10 năm, chúng tôi ở đây không có bằng cấp, tới lúc đó đại học trên toàn thế giới đều tặng bằng tiến sĩ cho bạn, nhất thời bạn có thể lấy được mấy chục tấm bằng, thực lực của bạn vượt hơn người khác. Người ta học rất nhiều thứ trong 10 năm, bạn học một thứ trong 10 năm, một thứ này sẽ đạt được trình độ cao nhất, là đạo lý như vậy, cho nên không hề khó khăn.

Vào thời xưa đại sư lỗi lạc thành tựu như thế nào? Là thành tựu như vậy đó. Cho nên “mười năm đèn sách, một bước thành danh”, chính là đạo lý như vậy. Bạn không có thời gian thì không được, ít nhất cần 10 năm, 10 năm tương đương với bề quan. Trước đây bề quan hoàn toàn là tự lợi, chỉ hoàn thiện bản thân, sau khi thành tựu mới giúp thiên hạ cùng thiện. Hiện tại chúng ta chưa học hành, cũng giúp thiên hạ cùng thiện, mỗi ngày lên lớp, chúng ta đều ghi hình phát sóng ra. Như vậy có lợi ích, báo ân thí chủ, thí chủ cúng dường chúng ta, mỗi ngày chúng ta phải giảng cho họ nghe, phải báo đáp họ. Chúng ta thực sự học, không phải giả bộ học, như vậy mới được. Đây là nói buông xuống, bạn học một môn, những môn khác đều phải buông xuống hết thì bạn mới học tốt được. Nếu bạn nói muốn học cái này, muốn học cái kia thì không được, bạn sẽ học không tốt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi lý giải “tùy văn nhập quán” như thế nào? Có phải là lúc học tập kinh điển, đem thân ngữ ý của chính mình kết hợp cùng nhau chính là tùy văn nhập quán?

Đáp: Không phải vậy, “tùy văn nhập quán” này không được giảng sai, tùy văn nhập quán là trong kinh văn giảng tới cảnh giới nào thì bản thân bạn liền nhập vào

trong cảnh giới đó. Nếu thực sự có thể làm được tùy văn nhập quán, đọc xong bộ kinh Hoa Nghiêm này thì bạn sẽ thành Phật. Ví dụ hiện tại chúng ta giảng tới phẩm Hiền Thủ, Hiền Thủ là Bồ-tát địa vị Thập tín, bạn đọc tới kinh văn này, bạn cũng đạt tới địa vị Thập tín, bạn đã chứng đắc; giống như Thiện Tài đồng tử 53 lần tham bái, mỗi lần tham bái một vị thiện tri thức thì Thiện Tài sẽ nâng lên một cấp, đó chính là tùy văn nhập quán. Thiện Tài tham bái tỳ-kheo Cát Tường Vân là Bồ-tát Sơ trụ, tham bái tỳ-kheo Hải Vân là Bồ-tát Nhị trụ, nâng cao liên tục; cho nên Thiện Tài tham bái tới sau cùng là Bồ-tát Hiền Thủ, Thiện Tài chứng đắc quả vị Phật cứu cánh viên mãn, tức là phải nhập cảnh giới của họ. Bạn không thể nhập cảnh giới của họ thì rất khó. Nhưng nhập cảnh giới của họ, vừa nãy nói, nếu bạn không thể buông xuống triệt để thì bạn không nhập được. Tại sao họ có thể nhập mà chúng ta không thể nhập? Không buông xuống được, buông xuống liền khế nhập.

Cho nên đại sư Chương Gia dạy tôi, lúc đó tôi thỉnh giáo thầy, có phương pháp nào mau chóng giúp con khế nhập cảnh giới không? Thầy nói với tôi, nhìn thấu buông xuống. Nhìn thấu là hiểu rõ, buông xuống là khế nhập, thực sự hiểu được, rõ ràng sáng tỏ, đây đều là hư huyền, là giả thì bạn còn lưu luyến làm gì? Còn chấp trước làm gì? Cho nên đây gọi là nhìn thấu. Không nhìn thấu thì không buông xuống được, thầy cho rằng đây đều là hiện thực, đều là chân thực, Phật pháp gọi là như có như không, tôi còn chưa nhìn thấy thế giới Tây Phương Cực Lạc, rốt cuộc là thật hay là giả, vẫn là ảo số, vậy thì không có cách nào, vậy thì họ vĩnh viễn không có cơ hội, vĩnh viễn không có phần. Không thể không biết điều này.

Không làm được tùy văn nhập quán này, vậy thì hiện tại thật thà học tập, bắt đầu học từ đâu? Nhất định phải học từ Đệ Tử Quy. Đệ Tử Quy là nền tảng của nền tảng, trong bốn cái rể thì nó là cái rể nông nhất, nhất định phải làm được; thứ hai là Cẩn Ứng Thiên, thứ ba là kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, thứ tư là Sa-di Luật Nghi. Chỉ cần đời này làm được một thứ, tôi chỉ cần làm được Đệ Tử Quy thì bạn là người thiện, mở kinh Phật ra thấy “thiện nam tử, thiện nữ nhân”, bạn chính là người thiện. Làm được Đệ Tử Quy thì làm được hai câu đầu tiên trong tịnh nghiệp tam phước của chúng ta, “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng”, có hai câu này rồi. Dựa vào hai câu này liền có nắm chắc vãng sanh cõi Phàm thánh đồng cư.

Cho nên nếu ngay cả hai câu này cũng không làm được, bạn niệm Phật cả đời cũng không thể vãng sanh. Bạn phải biết được tại sao? Bởi vì tâm hạnh của mình bất thiện, tới thế giới Cực Lạc, thế giới Cực Lạc đều là người thượng thiện, chúng ta bất

thiện trà trộn vào đó, người khác sẽ bài xích bạn! A-di-đà Phật từ bi muốn tiếp dẫn bạn, đại chúng không thể tiếp nhận bạn. Phải biết điều này. Cho nên Phật cũng không có cách nào, Phật cũng phải tuân theo ý kiến của đại chúng, đại chúng không tiếp nhận, vậy thì không còn cách nào. Thế giới đó là thiện, thế giới này của chúng ta nếu lòng người đều là thuần thiện không ác thì thế giới này của chúng ta sẽ trở thành thế giới Cực Lạc. Cho nên tôi nói thế giới Cực Lạc và chúng ta là bình đẳng, không hề khác biệt, “cảnh chuyên theo tâm”, lòng người trên thế gian của chúng ta bất thiện, cho nên biến thành cõi tục.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, chân lý vô hình vô tướng liệu đối với người không cùng cấp bậc có cách nói khác nhau hay không?

Đáp: Đúng vậy, cách nói này rất nhiều, đích thực là dùng để giảng đối với người không cùng trình độ.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, lão pháp sư dạy chúng con nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện. Ít một chuyện đối với người mới học Phật pháp thì vẫn chưa đạt đến trình độ “làm mà không làm, không làm mà làm”, xin hỏi nên ứng xử như thế nào?

Đáp: Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện này chính là điều mà hiện tại chúng ta phải làm. Nếu bạn có thể làm được “làm mà không làm, không làm mà làm”, vậy thì bạn đồng thời có thể làm rất nhiều chuyện, bạn có thể độ rất nhiều người, bạn có thể giống như chư Phật Bồ-tát, tùy loại hóa thân, đó chính là làm mà không làm, không làm mà làm. Hiện tại chúng ta không có công phu này, không có trí tuệ này, hiện tại chúng ta phải giảm bớt gánh nặng của bản thân, phải tùy duyên, không được phan duyên, tại sao vậy? Việc của bạn càng ít, bạn tập trung tinh thần thì thành tựu của bạn sẽ vô cùng nhanh chóng. Hiện tại việc của bạn quá nhiều thì bạn sẽ làm không tốt. Pháp thế gian cũng giống vậy, bạn làm việc trong ngành nghề nào. Cả đời bạn chuyên môn làm một ngành nghề đó thì có thể đạt đến trình độ cao nhất. Nếu bạn đồng thời kinh doanh rất nhiều ngành nghề, bạn nghĩ thử xem bạn mệt mỏi biết bao, mọi thứ đều phải quản, công ty mặc dù rất lớn, có rất nhiều công ty con, công ty chi nhánh, tới sau cùng kinh doanh không tốt sẽ phá sản, thất bại hoàn toàn, đây là điều mà chúng ta thường nhìn thấy. Mặc dù họ không có nhiều chi nhánh lớn như vậy, một công ty nhưng làm rất tốt, làm rất lớn, họ thành công rồi, họ sẽ không phá sản.

Phàm là phá sản, do làm rất nhiều, tâm tham, bản thân họ không có phước báo lớn như vậy; vượt quá phước báo thì họ sẽ phá sản, sẽ kết thúc. Cho nên những người này họ chưa học Phật, nếu họ học Phật thì họ sẽ không làm vậy. Họ học Phật hiểu được điều gì? Phải bồi phước, tôi có phước báo lớn như vậy, tôi còn phải bồi phước, tôi có thể làm rất nhiều sự nghiệp, tuyển chọn thêm nhân tài, để người khác làm, vậy thì hoàn toàn đúng đắn, bản thân không nhọc lòng chút nào, đó là người có trí tuệ, người thông minh. Nắm mọi thứ trong tay mình thì đó là người rất ngu ngốc, không có chuyện không thất bại, nếu họ không thất bại thì tuổi thọ của họ không dài, tại sao vậy? Quá mệt mỏi, mệt mỏi chết mất.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, lão pháp sư thường dạy chúng ta “hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức”, nhưng đệ tử 71 tuổi rồi, nên hành trì như thế nào trong cuộc sống?

Đáp: Đã ngoài 70 tuổi thì phải buông xuống hết thảy, đích thực là hằng thuận chúng sanh, không cần quản việc của họ, bản thân cố gắng niệm Phật. 70 tuổi, chúng ta chỉ có một mục tiêu, một phương hướng, cầu sanh Tịnh độ. Pháp môn niệm Phật này của chúng ta rất thù thắng, không dễ dàng bị quấy nhiễu, người khác không hoan hỷ thì chúng ta không mở miệng, niệm thầm trong tâm là được. Phải duy trì không gián đoạn, buông xuống hết thảy, một lòng nghĩ Phật, một lòng hướng Phật, một lòng nghĩ tới thế giới Cực Lạc, thế giới Cực Lạc mới là quê nhà thực sự. Nơi này là chúng ta lưu lạc bên ngoài, thế gian này khổ như vậy, hy vọng sớm ngày có thể thoát ly, như vậy là được, đối với thế gian này tuyệt đối không được có bất kỳ lưu luyến nào. Nếu con cháu bất hiếu thì càng tốt, tại sao vậy? Không còn lưu luyến, không cần nghĩ đến nữa. Con cháu hiếu thuận thì đi không được, vậy thì phiền phức lớn! Cho nên ngược lại là tăng thượng duyên tốt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, cả nhà chồng của đệ tử đều hút thuốc, nhiều năm như vậy thực sự khó mà chịu được, cho nên sanh khởi ý niệm cắt đứt quan hệ với nhà chồng, cầu xin pháp sư khai thị.

Đáp: Không được dùng cách làm như vậy, cách làm này không tốt, tạo ra ảnh hưởng rất tiêu cực cho xã hội; có thể ở riêng, không được cắt đứt, như vậy rất tốt. Hoặc là bạn xây thêm một gian phòng bên cạnh, chỉ cần không ngửi thấy mùi thuốc lá là được.

Hỏi: Câu hỏi thứ 16, rất nhiều mèo hoang không ngừng sinh sản, có một số người yêu mèo tự bỏ tiền túi ra làm phẫu thuật triệt sản cho mèo hoang, đồng thời

cho rằng đó là phương pháp có hiệu quả nhất, xin hỏi chuyện này liệu có gieo xuống nhân vô sinh cho bản thân hay không?

Đáp: Rất có khả năng, trồng nhân nào thì họ sẽ có quả báo ấy.

Hỏi: Câu hỏi thứ 17, đệ tử kinh doanh được liệu Đông y, hơn nữa kinh doanh đều là những thứ của động vật. Xin hỏi sát nghiệp như vậy có phải là rất nặng không?

Đáp: Là rất nặng. Nếu là làm được liệu, bạn hằng ngày phải siêu độ cho những chúng sanh này, phải hồi hướng cho chúng, như vậy là được. Mỗi ngày làm Phật sự siêu độ cho chúng, như vậy mới có thể hóa giải oan kết, chúng sẽ cảm ơn bạn. Những động vật này bản thân tuyệt đối không được bắt giết, tự mình bắt giết thì tội này rất nặng, không cách nào hóa giải; bạn có thể mua của người khác, mua chúng đã chết rồi, đã bị giết chết rồi, vậy thì được. Chuyện này bạn có thể làm Phật sự siêu độ, dùng phương pháp này, không được sát sanh.

Hỏi: Câu hỏi 18, nếu dùng số tiền mà bản thân kiếm được từ mở quán lẩu măn để làm việc thiện lợi ích chúng sanh, đồng thời bật Đệ Tử Quy trong quán, xin hỏi liệu có thuộc về phương tiện thiện xảo không, không biết liệu có như pháp không?

Đáp: Có thể, bạn làm như vậy đã rất hiếm có rồi, cũng không dễ dàng. Nói tóm lại, vẫn là không thể thoát khỏi trách nhiệm nhân quả này; trừ khi bạn phát tâm không phải vì kiếm tiền cho bản thân, không phải vì lợi ích chính mình thì quán lẩu này của bạn là đạo tràng độ chúng sanh, vậy thì bạn có công đức. Giống như Cam Lộ Hỏa Vương trong kinh Hoa Nghiêm, bạn có thể học theo ông thì bạn là Bồ-tát. Bạn ở trong này đều làm Phật sự siêu độ cho toàn bộ chúng sanh này, mỗi ngày làm Phật sự siêu độ, tự mình tuyệt đối không dùng tiền kiếm được để nâng cao hưởng thụ đời sống của chính mình, bạn hoàn toàn xem nó là công đức mà làm, vậy thì có thể. Nếu tiền kiếm được còn dùng hưởng thụ cho chính mình thì bạn sẽ phải trả nợ, bạn phải chịu trách nhiệm nhân quả. Chuyện này bạn còn làm hay không? Bạn tự mình suy nghĩ xem.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đệ tử dạy lý thuyết âm nhạc cổ điển và đàn piano, không biết liệu có coi là tuyên truyền lời tốt đẹp không?

Đáp: Bạn hỏi tôi câu này, tôi không biết nội dung dạy học của bạn là gì? Nếu thực sự làm âm nhạc cổ điển thì bạn lựa chọn trong đó, trong Luận Ngữ, Không tử nói với chúng ta, đây chính là một nguyên tắc nghệ thuật, nguyên tắc tuyên truyền nghệ thuật, đó là “không nghĩ điều sai trái”. Trung Quốc mấy ngàn năm nay, vẫn

nghệ, nghệ thuật đều có thể tuân theo câu nói này, cho dù là hí kịch, âm nhạc, vũ đạo, nghệ thuật dân gian, đại khái đều tôn sùng câu nói này. Diễn xuất nhất định là “hiếu để trung tín, lễ nghĩa liêm sỉ”, kết quả sau cùng của diễn kịch nhất định là thiện có thiện quả, ác có ác báo. Cho nên nó đều bao hàm ý nghĩa giáo dục trong đó, bạn có thể dùng nghệ thuật, có thể thay đổi phong khí không tốt của xã hội, vậy thì đó là công đức, đây là Bồ-tát; nếu bạn còn muốn tùy thuận theo thế gian này thì đó là tạo nghiệp.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, đệ tử là sinh viên của viện nghiên cứu Pháp Luật, giai đoạn hiện tại cần phải chọn lựa đề tài luận văn để nghiên cứu. Trước mắt đệ tử chọn phương hướng nghiên cứu là “nhân quyền” hoặc “nhân tánh tôn nghiêm”, nội dung thảo luận đại khái là “khi quốc gia hạn chế quyền lợi của nhân dân, liệu có giới hạn hay không?” Ví dụ, nếu áp dụng hình phạt tử hình đối với con người liệu có vượt quá giới hạn không? Vì sợ nội dung luận văn mà bản thân viết trong tương lai tràn đầy tà tri tà kiến, xin pháp sư có thể góp ý cách viết và khai thị cho con.

Đáp: Chuyện này bạn phải đặc biệt lưu ý đến luân lý, đạo đức, nhân quả, trí tuệ, bạn có thể suy xét về bốn phương diện này thì bạn sẽ có được chánh tri chánh kiến, bốn phương diện này thiếu một cái đều không được. Tử hình, nói tới nhân quyền, Khổng tử giết Thiếu Chính Mão có vi phạm nhân quyền không? Vào thời hiện nay chắc chắn là vi phạm, Thiếu Chính Mão phạm tội gì? Người hiện nay không thể phán tội ông. Thiếu Chính Mão chính là tà tri tà kiến, có tài hùng biện, Khổng tử biện luận với ông, không tranh luận lại ông. Lý luận không đúng đắn của ông ảnh hưởng xã hội quá lớn, cho nên Khổng tử không có cách nào, đành bắt lại giết chết. Đây tức là tà luận của ông ảnh hưởng xã hội. Nếu Khổng tử còn sống, dùng pháp luật nước Lỗ thời đó thì hiện tại có rất nhiều người bị chém đầu. Nhưng hiện nay tự do ngôn luận, đây là dân chủ tự do mở cửa, hoàn toàn khác với xã hội trước đây.

Xã hội trước đây, chính phủ thực sự có thể duy trì trật tự tốt đẹp của xã hội, người dân có thể an cư lạc nghiệp; hiện tại không được, hiện tại thánh nhân tới cũng không có cách nào, pháp luật nói tới nhân quyền. Thực ra con người thực sự có quyền sao? Bạn thực sự có thể hưởng thụ được nhân quyền sao? Nhân quyền, chỉ có người tạo ra nhân quyền mới có thể hưởng thụ; pháp luật, chỉ có người tạo ra pháp luật mới có thể hưởng thụ. Chúng ta không có cách nào lọt qua khe hở của pháp luật, phương pháp của họ thực sự nhiều. Hiện tượng ngày nay, lão bá tánh biết nghe lời như chúng ta đây, không hiểu pháp luật, bạn xem lúc đóng thuế hoàn toàn như thường lệ, họ có

rất nhiều kỹ xảo, có thể trốn thuế, thoát thuế, quá nhiều phương pháp, cho nên rất khó nói. Quan trọng nhất vẫn là luân lý đạo đức, làm người có lương tâm là được. Bất kỳ ngành nghề nào, chỉ cần thực sự có lương tâm, thực sự có thể vì người quên mình, vì xã hội, vì chúng sanh thì đều là Phật Bồ-tát.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, mỗi tháng đệ tử đều sẽ phóng sanh, chọn một hồ nước vừa lớn lại ở chỗ hẻo lánh, gần đây phát hiện ra những con vật mà chúng con phóng sanh như rùa, chạch, lươn v.v. bị người khác bắt giết, nếu sau này tiếp tục phóng sanh ở đó, ngược lại giết hại sanh mạng của chúng sanh, lại khiến người bắt giết tạo tác tội nghiệp, xin hỏi nên làm như thế nào?

Đáp: Bạn có thể đổi nơi khác. Còn có một điểm nhất định phải biết, người phóng sanh có công đức, có phước đức, người bắt giết có tội nghiệp, nhân quả của mỗi người tự mình gánh chịu. Nếu bạn biết nơi này có người bắt giết mà bạn còn phóng sanh ở nơi này thì sai rồi. Nếu bạn không biết, người khác tới bắt giết thì không liên quan tới bạn. Nếu biết thì không nên phóng sanh ở nơi đó nữa.

Hỏi: Câu hỏi thứ 22, trong Tịnh Ngữ của lão cư sĩ Hạ Liên Cư nói rằng “quả khổ tương lai, công án quá khứ, một câu hiện tiền, vạn duyên đều đoạn”, xin pháp sư khai thị.

Đáp: Bạn muốn tôi giảng mấy câu này, bốn câu này. Câu đầu tiên là nói quả báo đời sau, kinh Phật nói rất hay, trong kinh Phật có bốn câu kệ, “muốn biết nhân đời trước”, chúng ta muốn biết đời trước mình tạo nghiệp gì, “hãy xem quả hiện tại”, đời này những gì chúng ta nhận chính là do đời trước tạo, tức là quả báo. “Muốn biết quả đời sau, xem hành vi hiện tại”, đời này của mình đã làm những chuyện gì, thì bạn sẽ biết được quả báo đời sau như thế nào. Bốn câu này nói rất hay. Bốn câu của Hạ lão cũng là ý nghĩa này. Quả khổ tương lai, công án quá khứ, nhân quả trong quá khứ, những câu chuyện này, hiển thị quả báo này tuyệt đối là chân thật. “Một câu hiện tiền, vạn duyên đều đoạn”, bạn thực sự thông đạt lý luận và sự thật nhân quả báo ứng, bạn đều hiểu rõ, thấu triệt thì tự nhiên bạn sẽ buông xuống, từ đó về sau không tạo nữa. Không còn tạo ác nữa, phải bắt đầu làm từ đâu? Bắt đầu làm từ không lừa gạt người khác. Thánh nhân pháp thế gian và Phật pháp đều nói với chúng ta, “bắt đầu từ không nói dối”, đây là điều dễ phạm phải nhất. Bắt đầu từ điều dễ phạm phải nhất, không lừa gạt người khác, không hại người.

Trong buổi giảng chúng tôi thường khích lệ các đồng tu, ít nhất chúng ta phải hiểu được, trong đời này không có ý nghĩ không chế, đối với người, đối với việc, đối

với vật không có ý nghĩ không chế, không có ý nghĩ chiếm hữu. Ý nghĩ đều không có thì đương nhiên sẽ không có hành vi, học Phật như vậy, công phu dễ dàng đắc lực. Luôn nghĩ tôi muốn sở hữu, tôi muốn không chế, thời gian tu hành của bạn dài hơn chẳng nữa, dụng công hơn nữa, cố gắng hơn nữa thì bạn cũng không ra khỏi lục đạo luân hồi được. Cho nên trong buông xuống thì hai điều này là căn bản, đó là bảo bạn nhất định phải nhận thức thế gian này là giả, không có thứ nào là thật, bạn phải nhận thức thấu triệt, thế gian này toàn là tai họa. Cho nên người xưa có so sánh, “mỗi bước đều là hố lửa”, những nơi bạn bước vào đều là địa ngục.

Nhất định phải biết “hết thầy chúng sanh vốn dĩ thành Phật”, đều đáng được tôn trọng, đều cần chúng ta phải nên cúng dường, tài pháp đều phải cúng dường, bình đẳng. Sao có thể không chế được? Sao có thể chiếm hữu được? Chiếm hữu, bạn làm thế nào chiếm được đây? 30 năm trước tôi tới Hồng Kông giảng kinh, lần đầu tiên vào năm 1977, pháp sư đương thời vào lúc đó, pháp sư mà tôi quen hai phần ba đều không còn. Họ đều có đạo tràng, hiện tại đạo tràng như thế nào? Có đạo tràng không còn nữa, có đạo tràng thì sa sút, những chuyện này đều nhìn thấy được, không mang theo được, tạo tội nghiệp. Những thứ bạn có thể sở hữu rất ngắn, mấy chục năm, sau đó thì không phải là của bạn nữa. Ngạn ngữ xưa của Trung Quốc nói, “ngàn năm đất đai tám trăm chủ”, mảnh đất này đã 1.000 năm rồi, đã đổi 800 người chủ, người nào là bạn? Bạn nghĩ thử xem sự thật này, chúng ta muốn sở hữu làm gì? Tự mình tìm phiền phức cho mình, tự mình đeo xiềng xích cho mình. Bạn vốn là người tự do, Phật pháp gọi là người giải thoát, bạn tự mình đeo xiềng xích, khiến cho bản thân không tự do, không tự tại, đây là ngu si, đây chắc chắn là sai lầm. Chúng ta nhất định phải biết điều này.

Hỏi: Câu hỏi thứ 23, nghe tin lão pháp sư sắp bồi dưỡng 50 nhân tài hoằng pháp kế thừa Nho Thích Đạo, (vừa nãy tôi nói qua rồi). Thứ nhất là xin hỏi về những chuyện liên quan đến chiêu sinh, thứ hai là trước mắt học viện online tổng cộng có 6.136 người, lớp năm 1, lớp năm 2 của khóa này tổng cộng có 42 người, lớp căn bản năm 2 có 170 người, liệu có thể cung cấp 5 suất cho học viện online không?

Đáp: Những suất này của chúng tôi không thể nói là cung cấp, nếu trong học viện online thực sự có nhân tài, 50 người chúng tôi đều cần. Tại sao vậy? Thánh nhân, Bồ-tát, không phải là người phạm. Vậy thì bạn phải hiểu, bạn có bốn nền tảng này rồi thì bạn chính là nhân tài mà chúng tôi mong cầu. Không thực hành được bốn môn này thì tôi sẽ không thu nhận bất kỳ ai cả, đạo lý ở chỗ này. Chúng ta không có

phân biệt, không có chấp trước, cho dù là tại gia hay xuất gia thì chúng ta đều bằng lòng, không được quá 35 tuổi. Bởi vì 10 năm, bạn 35 tuổi qua 10 năm sau thì bạn 45 tuổi, bạn 50 tuổi thì không được, về hưu rồi, thời gian phục vụ của bạn quá ít. Cho nên tuổi tác của chúng tôi không được quá 35 tuổi, đương nhiên 20 tuổi là độ tuổi rất đẹp.

Cho nên quan trọng nhất là phải phát tâm, mình muốn học Không tử, mình muốn học Mạnh tử, mọi lúc luôn phải tự hỏi xem mình có giống Không tử không? Mình có giống Phật Bồ-tát không? Bạn phải thực sự giống mới được, bạn mới có thể cứu thế! Thế giới này nhiều khổ nạn như vậy, dựa vào bạn đó. Cho nên bạn thực sự phát tâm, tôi hằng ngày đánh lễ bạn, tôi thay mặt người trên toàn thế giới đánh lễ bạn, bạn quá giỏi, quá vĩ đại. Đó là lời thật, không phải lời giả. Năng lực bản thân chúng tôi không làm được, tôi phải cầu Phật Bồ-tát, thực sự có nhân tài xuất hiện, họ là Phật Bồ-tát chân chánh, họ là đáng cứu thế chân chánh. Cho nên chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc rất chu đáo.

Trên mạng có nhiều đồng tu như vậy, tôi tin rằng trong đó chắc chắn có người. Cho nên điều kiện cơ bản, bốn môn Đệ Tử Quy, Thập Thiện Nghiệp Đạo, Sa-di Luật Nghi, Thái Thượng Cẩn Ứng Thiên, chúng tôi yêu cầu phải làm được 100%. Có thể làm được những điều này thì bạn chính là hạt giống thánh nhân, bạn sẽ có tư cách thành thánh thành hiền trong đời này, chúng ta có thể nhận định được. Vậy 10 năm này của bạn, phương pháp tôi dạy bạn chính là chuyên học một môn, chắc chắn thành tựu, không ai không thành tựu.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, do giao lưu giữa bạn bè hoặc công việc mà tham gia hoặc mở tiệc tùng, nếu người khác mời khách sẽ gọi món chay riêng cho con. Nhưng có lúc bản thân con mời bạn bè, bạn bè lại không muốn ăn chay, không biết nên làm thế nào mới được?

Đáp: Vậy thì không mời là xong, vấn đề này rất đơn giản, bạn không thuận tiện, bạn không ăn chay thì không thuận tiện, tôi cũng không thể vì mà bạn tạo tội nghiệp được. Tôi tạo tội nghiệp, bạn cũng có tội nghiệp, đôi bên đều có tội nghiệp, chúng ta vẫn là miễn đi là được. Dùng phương thức khác, không dùng ăn cơm, dùng phương thức khác, hoặc là phương thức uống trà, như vậy cũng rất tốt.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi một ngày chín lần pháp thập niệm liệu có cần niệm ba lần Nam-mô Bổn sư Thích-ca Mâu-ni Phật trước không? Có cần tụng kệ hồi hướng không?

Đáp: Phía trước thêm Thích-ca Mâu-ni Phật, phía sau thêm kệ hồi hướng cũng được, bạn không thêm cũng được, tại sao vậy? Thập niệm này, niệm niệm đều là hồi hướng. Cho nên pháp môn Tịnh độ gọi là pháp môn không hồi hướng, tại sao không hồi hướng? Bạn chỉ có một phương hướng cầu sanh Tịnh độ, còn hồi hướng làm gì? Cho nên nó gọi là pháp môn không hồi hướng. Tôi niệm cái này mục đích chính là cầu sanh Tịnh độ, cho nên mỗi tiếng tôi niệm đều là hồi hướng.

Hỏi: Câu hỏi thứ 26, cha con từ khi học Phật đến nay luôn dùng Tinh yếu pháp thập niệm làm thời khóa sớm tối, nhưng cảm thấy không tĩnh lại được, tạp niệm quá nhiều. Lúc cha con trì danh vừa quán tưởng hoa sen, tứ hoằng thệ nguyện, phước đầu tiên của tịnh nghiệp, hơn nữa còn nhắm mắt lại. Không biết như vậy có đúng hay không?

Đáp: Có thể dùng những phương pháp này để trợ giúp, giúp tâm định lại, đây đều là chuyện tốt, phương tiện thiện xảo.

Hỏi: Lão pháp sư thường giảng, tu học phải thực sự dụng công, thoát khỏi mười pháp giới, đạt nhất chân pháp giới. Hơn nữa trong kinh Vô Lượng Thọ nói, vừa tới nhất chân pháp giới là Bồ-tát Sơ trụ của Viên giáo. Bồ-tát Sơ trụ muốn viên mãn thành Phật cần ba đại a-tăng-kỳ kiếp, không biết liệu có mâu thuẫn không? Kính xin pháp sư khai thị.

Đáp: Không mâu thuẫn. Bồ-tát Sơ trụ chính là Phật thật, không phải là Phật giả, điều này nói đến rất nhiều trong kinh Hoa Nghiêm. Ba đại a-tăng-kỳ kiếp là đoạn tập khí. Tập khí, cơ bản mà nói thì không chướng ngại. Chúng ta ví dụ, ví dụ của người xưa, ví dụ của tổ sư đại đức, giống như bình rượu, rượu trong bình đã đổ sạch sẽ, rửa sạch sẽ rồi, đích thực là không còn chút rượu nào nữa, nhưng ngửi thử vẫn có mùi rượu. Mùi rượu này đến khi nào mới không còn nữa? Phải cần thời gian dài, bạn mở nắp bình ra, bạn để ở đó, để ở đó ba năm, năm năm rồi ngửi thử thì không còn nữa. Cho nên chuyện này không cần dụng công, không có cách nào, chỉ có để nó tự nhiên. Ba đại a-tăng-kỳ kiếp chính là tự nhiên, cần thời gian dài như vậy thì tập khí vô tử vô minh mới có thể đoạn được. Cho nên tập khí kiến tư phiền não và tập khí trần sa phiền não đều dễ đoạn, tập khí vô minh không dễ đoạn, nhưng nó không gây trở ngại. Cho nên trí tuệ, thần thông, đạo lực của Bồ-tát Sơ trụ không hề khác với quả vị Phật cứu cánh, các ngài có thể tùy loại hóa thân, nên dùng thân gì mới đáng độ thoát thì các ngài có thể hiện thân đó. Như 32 ứng thân của Quán Thế Âm Bồ-tát vậy. Được rồi, đã hết thời gian, hôm nay chúng ta giảng tới đây.